

CE CAUT EU IN MASONERIE?

Este o intrebare pe care daca un frate mi-ar fi adresat-o acum mai bine de jumătate de an probabil ca as fi clipit din ochi de cateva ori, vizibil stanjenit, si as fi apelat la celebra onomatopee "aaa" pentru a castiga timp in vederea formularii unui raspuns aparent inteligent.

Insa din 11 iunie 2018 - data initierii mele - si pana in prezent mi s-a cristalizat un raspuns. Sau cel putin asa cred acum. Poate peste 10 ani mi se va "revela" un alt raspuns mult mai profund. Raspunsul este acela ca ma caut pe mine, imi caut calea, imi caut drumul meu, prin eliberarea de chingile lumii profane si permiterea Marelui Arhitect al Universului sa patrunda in inima mea cu toata puterea Sa.

Insa, cum as reusi sa ma descopar pe mine daca nu as avea langa mine pe fratii mei si invatatura acestora?

Imi aduc aminte cum a inceput totul cu mine. Imi aduc aminte emotiile de inceput. Fratele Calin, mai direct sau mai voalat, a inceput sa-mi povesteasca niste lucruri, folosind niste concepte care la inceput erau total straine de mine, cum ar fi "arborele zefirotic", "glanda pineala", "ciacra", "grad masonic", "loja", etc. Stateam si ascultam si, marturisesc ca in primele 2-3 saptamani erau multe chestii la care doar dadeam din cap ca un robot, repetand acelasi "ihi". Evident ca au inceput intrebarile pentru mine, nenumarate chiar, insa una chiar ma obseda la inceput: eu care citisem cate ceva la viata mea, si nu numai din domeniul juridic, intelegeam ca orizontul meu de cunoastere era unul limitat in raport cu ce imi spunea fratele Calin. Si atunci dilema mea majora era ori sunt eu prea putin citit, ori fratele Calin are

ceva interese obscure cu mine de vreme ce "lucreaza" la psihicul meu destul de intens. Or, aceasta lupta interioara m-a facut sa ma interesez mai mult. M-a provocat. Si asa am inceput sa citesc, sa ma interesez; e adevarat pe internet la inceput pentru ca atunci nu aveam nicio carte (am primit carti, dar un pic mai tarziu). Si, de asemenea, fratele Calin a continuat si a tot continuat cu discutii pe care el le supranumea "woodoo", iar eu am devenit din ce in ce mai captivat, citindu-se probabil pe fata mea o curiozitate amestecata cu un soi de emotie pe care nu o pot descrie la acest moment. Abia mai tarziu am inteles ca emotia este *"pasul inconstient al regasirii de sine si prin sine a acelui eu colectiv universal Masonic, ca temelie a fraternitatii."*

Incepand sa citesc cate ceva, am inceput sa si inteleg cate ceva; am primit si ceva carti din cele promise si, uite asa, lucrurile incepeau sa se schimbe si sa prinda contur in inima si mintea mea. Pana intr-o zi cand am fost "izbit" de propunerea lui Calin daca vreau sa fiu cercetat sub bandou. Am fost de acord fara sa gandesc, probabil incitat, poate chiar extaziat pe moment. Dupa care acasa, a inceput din nou lupta interioara, lupta gandirii reci, obiective ancorata permanent in lumea materiala cu sufletul care imi transmitea alte semnale destul de puternice. Si iarasi vesnicele intrebari: dar oare e bine ce fac? Ce fel de oameni or fi? La ce ma oblig daca ma pun sa depun un juramant? Dar ce am citit in carti o fi adevarat sau sunt doar povesti scrise de dragul literaturii? In fine, a venit momentul. Am avut niste emotii pe care am reusit sa mi le stapanesc intr-un final (probabil si datorita faptului ca eram "calit" in ale emotiei prin prisma meseriei pe care o practicam). Am simtit, legat la ochi fiind, rasuflarea mai multor oameni in incapere si simteam parca cum ma "sfredeleau" cu ochii. Am avut chiar la un moment dat, un crampei de ideea nebuneasca, ce ar fi daca mi-as dezlega ochii

repede sa vad si eu ce e acolo? Mi s-au pus niste intrebari. Nu le mai tin minte. Retin foarte putine din cele intamplate atunci. Insa, cu siguranta, emotie a fost. Si multa chiar.

Cand am iesit si am fost dezlegat la ochi am simit o eliberare, ca si cum iesim dintr-un examen. Poate ca a fost un veritabil examen al vietii. Eu fiind legat la ochi, m-am simtit vulnerabil, pus la discretia altor persoane care aveam senzatia ca ma interogheaza si ca incearca permanent sa-mi dezveleasca sufletul si sa caute in cele mai adanci cotloane ale sale.

Ulterior, fratele Calin m-a intrebat daca vreau sa intru in masonerie. Eu, ravasit de ce se intamplase la cercetarea sub bandou, am incercat sa par din nou inteligent, si i-am transmis ca atunci cand voi simti acel lucru, il voi anunta si i-am multumit pentru intentia sa nobila. Insa, realitatea era ca, la acel moment nu stiam ce simteam, nici in sens pozitiv, nici in sens negativ; vreo cateva zile dupa eveniment, nici nu stiu daca simteam ceva pentru ca era un amalgam de sentimente si trairi in mine incat eram bulversat complet; parca trairile mele se luptau intre ele si usurarea mea venea cand ma intorceam la lumea concreta, ma cufundam in munca juridica si imi regaseam, aparent, echilibrul; insa, era clar, eram puternic destabilizat si asta o realizez abia acum pentru ca imi aduc aminte ca, ori de cate ori, nu lucram la birou, mintea imi zbura instantaneu la ceea ce experimentasem, manat probabil de o forta launtrica pe care in mod cert incepusem sa nu o mai pot controla. Era peste puterea mea.

Am continuat sa citesc din cartile date de fratele Calin si parca, pe nesimtite, mi se deschidea o noua poarta de cunoastere, un nou orizont care ma incita din ce in ce mai mult; incepeau sa se lege niste lucruri, faceam legaturi cu ce imi povestea candva fratele Calin....incepea sa devina cu adevarat interesant.

Momentul initierii mele, a fost de asemenea, plin de incarcatura. Am ramas afara o perioada, privind spre padurea Ortelecului (camera de reflexie), si in fata mea era o masa cu un craniu asezata pe ea. Atat imi aduc aminte. Am scris niste lucruri legate de moarte, de iubire, de divinitate, dar emotiile ma paralizau si toate ideile veneau si plecau din capul meu...ca fulgerul. Asteptam sa fie altfel, nu stiu de ce. Nu am vazut nicaieri sau poate nu mai tin eu minte inscriptia cu VITRIOLUM – chitensenta lumii masonice ce semnifica gasirea Pietrei Oculte prin vizitarea propriului interior in sensul devenirii mele ca ins cababil de a converti orice metal in aur.

Am intrat si din nou, aceeaasi senzatie, simteam respiratia altor persoane...Am parcurs niste etape, cineva ma tot invartea pe acolo ca deja aveam senzatia de ameteala (erau, binenteles, cele patru calatorii simoblice). A trecut. S-a terminat tot.

A venit in sfarsit momentul mult asteptat....am fost dezlegat la ochi si..surpriza...primul pe care l-am vazut a fost....tot Calin...cu o sabie deasupra capului meu..parca..Dupa cateva secunde de uluiala am inceput incet-incet sa-mi revin. Am fost asezat in templu, la locul meu de ucenic. Nici nu mai stiu cine mi-a zis si unde sa ma asez; nu mai stiu exact ce persoane m-am inbratisat, presupun ca toti.

S-a dat citire unei planse...si eu am fost primul care a trebuit sa vorbesc...n-am cum sa uit acele momente...m-am balbait ca si cum abia atunci invatasem sa vorbesc, articulam prost cuvintele..nu ma recunosteam...bine ca a trecut.

Astfel, timpul a trecut repede; inasa, desi curgerea inexorabila a vremii reprezinta principalul inamic in lumea profana, paradoxal, pentru mine, trecerea timpului s-a dovedit a fi un strajer de nadejde dupa momentul initierii pentru ca, odata cu el, am

inceput sa acumulez spiritual, sa ma incarc sufleteste. Si uite asa, in masonerie sunt de jumatate de an si la fiecare tinuta mai descoper cate ceva despre mine cu ajutorul fratilor; de fapt, ma redescopar, ma slefuiesc putin cate putin, adaugand caramida cu caramida la constructia mea interioara.

"Sunt caramizi de materie si spirit rostuite cu rost". Ce frumos! Aceasta este viziunea asupra fratietatii care a reusit sa-mi deschida inima.

La fiecare tinuta ma simt ca un cavaler care, dupa o lupta grea, istovitoare cu concretul absurd si uneori de neinteles al lumii acesteia materiale, vine si isi lasa spada din mana si o pune linistit pe masa; asa si eu, vin dupa o zi sau o saptamana de probleme juridice si imi pun pe tapet sufletul intre fratii mei care, de fiecare data, prin acel lant de unire, reusesc sa creeze o veritabila punte peste suflete.

Asadar, intorcandu-ma la intrebarea mea initiala, este limpede faptul ca eu ma caut pe mine. Dar nu orisice "mine". Ci, pe mine, OMUL, OMUL ADEVARAT, SLEFUIT, care stie sa iubeasca cu toata puterea sufletului sau, pe fratii sai, sa iubeasca ADEVARUL, LIBERTATEA, traditiile si obiceiurile societatii care l-a zamislit.

Am zis, fratilor!